
LEXÉM DOKTOR V NÁŘEČÍCH ČESKÉHO JAZYKA⁽¹⁾

TEREZA KOPECKÁ

THE LEXEME *DOKTOR* IN THE DIALECTS OF THE CZECH LANGUAGE

The article deals with the lexeme *doktor* in the dialects of the Czech language. In contrast to its use in literary language, the word has been analyzed in terms of phonetic variability, semantics and word formation.

Keywords: dialectology, lexicology, word formation, Czech language, lexeme *doktor*

1

Slovník nářečí českého jazyka (SNČJ), který vzniká v dialektologickém oddělení Ústavu pro jazyk český AV ČR, v. v. i., je slovník nediferenční, tedy relativně úplný. Zaznamenává i slova, která jsou součástí spisovné slovní zásoby. V nářečích českého jazyka jsou však tato slova mnohdy používána způsoby, jaké nejsou ve spisovném jazyce obvyklé. Spisovné výrazy procházejí pravidelnými i nepravidelnými hláskovými obměnami, nabývají nových lexikálních významů nebo jsou základem pro specifické tvoření dalších lexikálních jednotek. Jedním z takových výrazů je i substantivum *doktor*, o jehož výskytu v nářečích českého jazyka pojednává následující článek vycházející z materiálových databází využívaných při tvorbě SNČJ.⁽²⁾

1 Za připomínky, podněty a konzultace k tomuto článku děkuji PhDr. Martině Ireinové, Ph.D., a Mgr. Martě Šimečkové, Ph.D., z dialektologického oddělení ÚJČ AV ČR.

2 Jedná se o *Archiv lidového jazyka* a *Databázi souvislých nářečních textů*, které jsou budovány v dialektologickém oddělení ÚJČ AV ČR. Autentické nářeční exemplifikace, které jsou čerpány z těchto databází, jsou v tomto příspěvku přepsány současnou dialektologickou transkripcí. Ze specifických znaků je zde užito polosamohláskové *u* v dokladu ze severovýchodočeské nářeční oblasti, tvrdé *l* v dokladu ze slezské nářeční oblasti a široké *e* v dokladu z centrální středomoravské oblasti. Za každou

Cílem příspěvku je analyzovat dané slovo z hlediska hláskové variantnosti, sémantiky a slovotvorby, a to v kontrastu k jeho užití ve spisovném jazyce.

2.1

Z hláskových variant substantiva *doktor* jsou v nářečích zachyceny podoby *dochtor*, *dochtór*, *duktur*, *duchthur*, *doktur* a *dochthur*. Nejhojněji je doložena podoba *dochtor*, kterou registrují i *Příruční slovník jazyka českého* (PSJČ) a *Spisovný slovník jazyka českého* (SSJČ). Změna *k > ch* je nepravidelnou nářeční obměnou, k níž dochází u celé řady slov (např. *klochtat*, *jechtat*), a to z různých oblastí (srov. Gebauer 1963: 450). Ani varianta *dochtor* není tedy vázána na konkrétní nářeční skupinu a je rovnoměrně zastoupena na celém území českého jazyka.

Podstatně méně evidovaná podoba *dochtór* je doložena ze Semilského, Jevíčského a Uherskohradištského, přičemž kvantita vokálu není v uvedených oblastech pravidelnou regionální obměnou. Kontext některých výpovědí je spjat se zpochybňováním role lékaře při procesu uzdravování, příp. je snižována důvěryhodnost osoby lékaře, což svědčí o jisté expresivitě dokladů. Je tedy pravděpodobné, že zdĺoužení slabiky může být prostředkem pro vyjádření neúcty, a s teritoriálním rozrůzněním českého jazyka nikterak nesouvisí.

Varianty *duktur/duchthur*, které jsou zachyceny z Tišnovska, jsou výsledkem změny *o > u*, charakteristické pro zdejší nářečí horského typu. Podoby *doktur/dochthur*, které jsou doloženy ze slezských nářečí, mají pravděpodobně souvislost s polskými nářečními hláskovými variantami substantiva *doktor* (srov. *Słownik gwar polskich* 2004: 26–27).

exemplifikací je uvedena lokace, z níž příklad pochází. U konkrétních obcí je vždy připojena zkratka okresu. Jedná se o následující okresy: CB – České Budějovice, DO – Domažlice, HB – Havlíčkův Brod, HO – Hodonín, JC – Jičín, KO – Kolín, LT – Litoměřice, NB – Nymburk, OL – Olomouc, PA – Pardubice, PI – Písek, PM – Plzeň, PV – Prostějov, RK – Rychnov nad Kněžnou, SM – Semily, VS – Vsetín. Za okresem v některých případech následuje jméno části obce uvedené v závorce. Pořadí exemplifikací odpovídá systému řazení v SNČJ.

2.2

Původ slova *doktor* je v latinském slovese *docere* „učit“, z něhož bylo odvozeno substantivum *doctor* „učitel“. ⁽³⁾ Ve staré češtině měl výraz *doktor* význam shodný s latinou, tedy „učitel“, a také významy „hodnost a titul, kterých člověk dosáhne absolvováním patřičných univerzitních zkoušek“ a „učenec“ (Vokabulář webový, dále jen VW). Do současné spisovné češtiny přešel pouze druhý význam (srov. *Slovník spisovné češtiny pro školu a veřejnost* 2005: 64; dále jen SSČ). Ostatní významy se neudržely ani ve spisovném jazyce, ani v nářečích českého jazyka, jak ukážeme níže. V současné hovorové češtině má slovo také význam „lékař“ (SSČ), který vzešel z dvouslovného označení *doktor lékařství*. Tento význam je novější, jelikož jej staročeské slovníky neregistrují, ale zaznamenává jej například Josef Jungmann ve svém slovníku (srov. Jungmann 1989: 413).

V nářečích je pro substantivum *doktor* nejčastěji doložen význam, který je v SSČ uveden jako hovorový, tedy „lékař“. V některých případech je připojeno adjektivum, které vyjadřuje specializaci lékaře. Tato adjektiva jsou většinou identická s těmi, která pro vystižení lékařské specializace užívá i spisovný jazyk (např. *zubní, oční*). Jednou je evidováno spojení s adjektivem *svrchní*, s nímž slovo *doktor* nabývá významu „primář“: *svrchní dochtor* Mrákov DO. ⁽⁴⁾

Substantivum *doktor* však v nářečích českého jazyka neoznačovalo pouze člověka, který léčil na základě odborného vzdělání, ale mnohdy pojmenovávalo i lidového léčitele. ⁽⁵⁾ Doklady tohoto významu pocházejí z celého území českého jazyka. V některých případech byla skutečnost, že se nejedná o lékaře, ale léčitele, vyjádřena prostřednictvím modifikace míry: *Kadrouka bila púl dochtora, oustřele zažehnala f cuku letu* Vysoké nad Jizerou SM; *temo nevjeř, to je poloviční dochtor, ten ťi s tó bolesťó nepomože*

3 Ze stejného základového slovesa vzešel i univerzitní titul *docent* (srov. Rejzek 2015: 151–152).

4 Užití adjektiva *svrchní* v kolokaci se substantivem označujícím člověka za účelem vyjádření jeho vedoucí pozice je v nářečních databázích ojedinělé. Toto adjektivum se jinak výhradně pojí se substantivy označujícími předměty (např. *svrchní peřina, svrchní sukně*).

5 Pro označení lidového léčitele se v nářečích českého jazyka užívalo velké množství svěbytných pojmenování (např. *napravjač, božec, bohýňář*). Podrobně tyto názvy vyložila ve své studii Libuše Čižmárová (srov. Čižmárová 2018: 74–78).

Věřovany OL; *un je puł doktora* Frenštátsko. Pokud byl léčitel vnímán ve srovnání s lékařem jako úspěšnější, byla tato skutečnost vyjadřována předložkovými spojeními. Spojení s předložkou *přes* je doloženo z Chodska (*je přez dochtora*), spojení s předložkou *truc* jsou doložena ze středomoravských a východomoravských nářečí (*bel trudz doktora* Věřovany OL; *ona je trudz dochtora* Hrubá Vrbka HO; *ti byli trudz dochtora* Halenkov VS).⁽⁶⁾

Společně s různými adjektivy označovalo substantivum *doktor* také léčitele zvířat, případně vystudovaného zvěrolékaře. Z jihozápadočeských nářečí jsou zachycena víceslovná pojmenování obsahující adjektivum *zvířecí* a jeho nářeční variantu (*zvířecí dochtor* Chodsko; *zavolijte ke koňi zdvířecího dochtora* Chodsko), avšak častěji se jednalo o adjektiva odkazující na konkrétní zvířata, kterým se léčitel věnoval. Zpravidla to byla zvířata, jejichž dobrý zdravotní stav byl klíčový pro funkční hospodářství (*muže si vėhledat ten dokument od běčího dochtora* Hluchov PV; *dobitčí doktor* Jičín JC; *koňskej dochtor* Doublebsko, Borovany CB [Dvorec]). Doloženo je i jedno kompozitum (*kuřidoktor* Rovensko pod Troskami SM) a jedno spojení se substantivem označující léčitele specializujícího se na dobytek (*doktor hovado* Rožďalovice NB).⁽⁷⁾

Význam uvedený výše jako základní pro spisovný jazyk, tedy hodnost a titul, je v nářečních promluvách zastoupen podstatně méně, jelikož se jednalo o realii ve venkovském prostředí málo rozšířenou. Slovo *doktor* v tomto významu se v takovém případě zpravidla vyskytuje ve spojení s neshodným přívlastkem, který vyjadřuje specializaci dané osoby (např. *doktor medicíny*, *doktor práv*). Častěji jsou však pro vystižení specializace doložena kompozita.

V případě lékařské specializace jsou to kompozita, jejichž první složkou je základ slova *medicína*, který podléhá různým vokalickým změnám. Evidovány jsou tak varianty *medicíndoktor* i *medecíndoktor* (příp. *-dochtora*). Tyto složeniny jsou doloženy z českých nářečí v užším smyslu a ze středomoravských nářečí, kde navíc podléhají krácení vokálu *-í-*, které je

6 Konstrukce s předložkou *truc*, které vyjadřují, že někdo někoho předčí ve vlastnostech či schopnostech, jsou v kolokaci s jinými substantivy doloženy i ze severovýchodočeské oblasti a ze Slezska. Tímto způsobem může být vyjádřena pozitivní evaluace (např. *být truc kováře* „být zručnější než vyučený řemeslník“) i kritika (např. *být truc dobytka* „chovat se nepatřičně“).

7 Obdobná pojmenování zvěrolékaře či léčitele zvířat (např. *koňski doktor*, *krowi doktor*, *świński doktor* či *bydlí doktor*) se vyskytují i v polských nářečích (srov. *Słownik gwar polskich* 2004: 27).

v daných lokalitách pravidelnou regionální obměnou. Výsledkem jsou podoby *medicindoktor* a *medecindoktor*.

V případě právnické specializace se jedná o kompozita, jejichž první složka je dvojího typu. Evidovány jsou složeniny *jurisdoktor* a *právdoktor* (příp. *-dochtor*). Podoba *právdoktor* vznikla ze slovního spojení *doktor práv* změnou slovosledu. Podoba *jurisdoktor* vznikla zkrácením latinského titulu *iuris utriusque doctor*. Základem prvního komponentu je genitiv slova *ius* „právo“ – *iuris*.

Zatímco kompozita se základem *juris-* jsou doložena ze středočeských a středomoravských nářečí, složeniny se základem *práv-* jsou doloženy pouze ze středočeských a severovýchodočeských nářečí. Ze středních Čech je zaznamenána i varianta *pravdoktor* s krátkým vokálem, ze severovýchodních Čech zase podoba *praudoktor* s pravidelnou regionální obměnou *v > u*.

V nářečích jsou doloženy také dva případy, v nichž substantivum *doktor* neoznačuje člověka. V prvním případě se jedná o dvouslovné pojmenování označující brouka zlatohlávka (zool. *Cetonia*): *chrústí dochtor* Sobůlky HO. Ve druhém případě je samostatné slovo *doktor* expresivním označením pro koupený dort, který mohl být přinesen darem rodiče místo tradičního pečeného věnce: *doktor* Český Brod KO. Ačkoliv k těmto významovým posunům nejsou uvedeny bližší informace, lze předpokládat, že v obou případech pojmenování souvisí s významem „lékař“ a označované reálie se nějakým způsobem podílely na procesu uzdravení či zotavení. V případě brouka zlatohlávka se mohlo jednat o činnost jeho larev, které se živí tlejícím odpadem a do vyčerpané půdy dodávají živiny, o čemž se zmiňují zahrádkáři v mnoha internetových diskusích. Výskyt substantiva *doktor* jako označení pro živočicha, který svou činností pomáhá přírodě, není neobvyklý. Například v polských dialektech funguje tento výraz jako pojmenování pro datla černého, který konzumuje dřevokazné druhy mravenců (srov. *Słownik gwar polskich* 2004: 27). Podobným způsobem mohl proběhnout i významový posun v případě pojmenování dortu. Lze předpokládat, že dar ženě po porodu měl dopomoci její rekonvalescenci.⁽⁸⁾

8 V souvislosti se všemi uvedenými významy slova *doktor* lze říci, že podobná situace panuje i v nářečích jiných západoslovanských jazyků. Ve slovenských nářečích je substantivum *doktor* doloženo ve významu „lékař“, ale též „zlý člověk, ničemník“ (srov. *Slovník slovenských nářečí* 1994:

2.3

Přechýleným výrazem k substantivu *doktor* je ve spisovném jazyce slovo *doktorka*.⁽⁹⁾ Podle PSJČ a SSJČ může toto slovo hovorově označovat i manželku lékaře. To potvrzují i nářeční zdroje, kde je vedle významu „lékařka“, který je doložen z celého území českého jazyka, zachycen například na Kelečsku i tento druhý význam.

Nářeční archivy dále zaznamenávají i výrazy přechýlené pomocí sufixů *-ová* a *-kyně*. Slovo *doktorová* bylo zachyceno na Semilsku ve významu „manželka lékaře“. Pomocí sufixu *-ová* se pojmenování žen podle manželovy profese dříve tvořila (srov. *Slovník afixů užívaných v češtině*), takže výraz *doktorová* registruje i SSJČ. Slovo *doktorkyně*, které je ve významu „lékařka“ doloženo z Kladska, uvádí ve svém popisu přechylování v kladském nářečí Josef Štefan Kubín (srov. Kubín 1913: 58), přičemž zároveň registruje i podobu *doktorka*. Varianta *doktorkyně* mohla vzniknout přechýlením pomocí sufixu *-kyně*, tedy podobně jako přechýlené výrazy *přítelkyně* či *předsedkyně*, nebo postupnou derivací z již přechýleného substantiva *doktorka* sufixem *-yně*.⁽¹⁰⁾ Slova *doktorka* a *doktorkyně* jsou stejně jako substantivum *doktor* evidována i s hláskovou změnou *k > ch*, výraz *doktorová* nikoliv.

2.4

Ze substantiva *doktor* byla odvozena také dvě slovesa: *doktorovat* a *doktořit*.⁽¹¹⁾ Sloveso *doktorovat* registrují i PSJČ a SSJČ, a to ve třech významech: 1.

342), v polských dialektech jsou zachyceny významy „lékař“, „veterinář“, „zvěrokleště“, „léčitel“, „vzdělanec s akademickým titulem“ a „datel černý (*Dryocopus martius*)“ (srov. *Słownik gwar polskich* 2004: 27).

9 Staročeské slovníky uvádějí jako přechýlený výraz slovo *doktornicě* (VW). Tato podoba je v Jungmannově slovníku podřazena pod heslo *doktorka* společně se substantivy *doktorkyně* a *doktorová* (srov. Jungmann 1989: 413).

10 Za upozornění na možnost postupné derivace ze substantiva *doktorka* děkuji jednomu z anonymních recenzentů článku.

11 Sloveso *doktorovati* registrují staročeské slovníky ve významu „učinit doktorem, promovat“ (VW). Ve stejném významu a také ve významu „být doktorem, léčit“ ho eviduje Jungmann. Ve významu „být doktorem“ Jungmann zaznamenává i sloveso *doktořiti* (srov. Jungmann 1989: 413).

provádět lékařskou praxi, 2. léčit, 3. vyhledávat lékařskou péči. Ve všech těchto významech slovo dokládají i nářeční zdroje (včetně varianty *dochtorovat*). Nejčastěji je doloženo ve významu „potřebovat péči lékaře, léčit se, být nemocný“. Naprostá většina dokladů pochází z Čech, sporadicky je zastoupena oblast středomoravských nářečí. Ve většině exemplifikací je sloveso doplněno výrazem s durativní platností, který zdůrazňuje vleklou nemoc (např. *doktorovat dlouho, léta, celý život, pořád*). Jednou je doložena i zvrtná podoba slovesa: *ta se celej živod dochtoruje, to de do peňes Přeštice PM (Žerovice)*.

Význam „provádět lékařskou praxi“ je zachycen sporadicky a pouze z Čech, význam „vykonávat lidové léčitelství“, který byl zaznamenán v Čechách a ve Slezsku, je taktéž doložen ojediněle. Z Kladska je zachycen ještě čtvrtý význam „radit se ohledně léčení“: *ví s ní dochtorujete, s tou babou?*

Sloveso *doktorovat* je také evidováno se třemi prefixy. Výsledkem jsou varianty *dodoktorovat*, *prodoktorovat* a zvrtné sloveso *nadoktorovat se*. Prefixy zde specifikují výchozí význam „potřebovat péči lékaře, léčit se, být nemocný“. Slovesa *prodoktorovat* a *nadoktorovat se* registrují i PSJČ a SSJČ. Sloveso *dodoktorovat*, které je doloženo z Nymburska, má význam „zemřít po vleklé nemoci či dlouhodobém léčení“. Prefix *do-* zde vyjadřuje konečnou fázi děje. Sloveso *prodoktorovat* má význam „vydat za léčení“ a vyskytuje se ve spojení s výrazy označujícími velký finanční obnos (*prodoktoroval bi majlant Lovosice LT; prodochtoruvát plno peňes Chodsko*). Sloveso *nadoktorovat se*, které je doloženo pouze z jihozápadočeských nářečí, má význam „často nebo dlouho potřebovat péči lékaře; být často nebo dlouho nemocný“. Prefix *na-* (společně se zvrtným *se*) zde slouží pro vyjádření opakování a dlouhodobosti děje.

Sloveso *doktořit* je stejně jako sloveso *doktorovat* registrováno v PSJČ a SSJČ, a to ve dvou významech: 1. provádět lékařskou praxi, 2. vyhledávat lékařskou péči. Nářeční zdroje zaznamenávají pouze druhý z těchto významů, přičemž slovo je doloženo zejména ze severovýchodočeské nářeční oblasti, sporadicky z jihozápadočeské (včetně varianty *dochtorit*).

Stejně jako v případě slovesa *doktorovat* je i sloveso *doktořit* evidováno v prefigovaných podobách. Zaznamenána jsou slovesa *prodoktořit* a *podoktořit*, přičemž obě byla zachycena v okolí Rychnova nad Kněžnou.

Sloveso *prodoktořit* má význam „prožít v nemoci; strávit stonáním“. Prefix *pro-* zde vyjadřuje trvání děje po určitou dobu. Sloveso *podoktořit* má význam „utrápit zbytečnou starostí“ a vyznačuje se dativní valencí: *podoktořil mu Jílovce RK*.

Pro vyjádření významu „často nebo dlouho potřebovat péči lékaře“ je kromě výše uvedených sloves v nářečích zaznamenáno i několik předložkových spojení, zpravidla s prepozicí *na* (*bejt porát na doktorech* Břehy PA, *diť von je furt jen na tih dochtorách* Paseky PI, *zmy edem na doktorah a valimy peňize do hapatyky* Frenštátsko). Sporadicky jsou doloženy také konstrukce s předložkami *pod* a *po* (*je furt pod doktorem* Horšovský Týn DO, *je pořát po doktorách* Žďár PI [Žďárské Chalupy]). Zachycena byla i jedna výpověď se slovesem *žít* (*žije jen na doktorech* Krátká Ves HB). Na celém území českého jazyka jsou velmi frekventované konstrukce s pohybovými slovesy a předložkou *po* (např. *chodit po doktorech*, *jezdit po doktorech*, *létat po doktorech*). V uvedených konstrukcích se substantivum *doktor* vyskytuje zpravidla v plurálu.

3

Závěrem lze shrnout nejdůležitější zjištění, která práce na hesle *doktor* pro *Slovník nářečí českého jazyka* přinesla. V nářečích českého jazyka se vyskytují následující hláskové varianty slova *doktor*: *dochtor*, *duktur*, *duchtur*, *doktur* a *dochtur*. Z nich je nejhojněji doložena podoba *dochtor*, která se vyskytuje celouzemně.

Zatímco ve spisovné češtině má sledované substantivum pouze význam „hodnost a titul, kterých člověk dosáhne absolvováním patřičných univerzitních zkoušek“ a v hovorové češtině také význam „lékař“, v nářečích nabývá výraz několika dalších významů. Kromě dvou významů shodných se spisovným jazykem označuje substantivum *doktor* také lidového léčitele, léčitele zvířat či zvěrolékaře (často v kolokaci s adjektivem typu *zvířecí*, *koňský*, *býčí*, *dobyťčí* apod.), brouka zlatohlávka (formou dvouslovného pojmenování *chrústí doktor*) a dort přinášeny darem rodiče. Nejhojnější soubor dokladů v nářečních zdrojích se pojí s významem „lékař“. Spisovný význam „hodnost

a titul“ je vzhledem k malému rozšíření reálie ve venkovském prostředí doložen výrazně méně (často navíc formou kompozit vyjadřujících doktorskou specializaci typu *medicíndoktor*, *jurisdoktor* a *právědoktor*).

Z přechýlených výrazů jsou v nářečích evidována substantiva *doktor-ka* (ve významech „lékařka“ a „manželka lékaře“), *doktorová* („manželka lékaře“) a *doktorkyně* („lékařka“). Slovesa odvozená ze sledovaného substantiva (*doktorovat* a *doktořit*), která registrují i výkladové slovníky češtiny, jsou v nářečích doložena taktéž, avšak význam „provádět lékařskou praxi“, který tyto slovníky kladou na první místo, je zachycen sporadicky. Většina dokladů se vztahuje k významu „potřebovat péči lékaře, léčit se, být nemocný“ a je lokalizována na území Čech. V nářečích jsou slovesa evidována také v prefigovaných variantách, z nichž některé nejsou výkladovými slovníky češtiny registrovány (*dodoktorovat*, *prodoktořit* a *podoktořit*).

Tvorba hesla *doktor* pro *Slovník nářečí českého jazyka* potvrdila, že jazykový materiál, který je v současné době pro slovník zpracováván, obsahuje cenné poznatky o lidovém jazyce a zároveň podává svědectví o celé řadě reálií z dob minulých.

Mgr. Tereza Kopecká

Ústav pro jazyk český AV ČR, v. v. i.

Dialektologické oddělení

Veveří 97, 602 00 Brno

kopecka@ujc.cas.cz

Tento příspěvek vznikl na základě řešení projektu č. DG20Po2OVVo29 Nářečí českého jazyka interaktivně. Dokumentace a zpřístupnění mizejícího jazykového dědictví jako nedílné součásti regionálních identit; poskytovatel podpory Ministerstvo kultury, Program NAKI II.

Práce používá také data, která poskytuje výzkumná infrastruktura LINDAT/CLARIAH-CZ (<https://lindat.cz>) podporovaná Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy (projekt č. LM2018101).

SEZNAM ZDROJŮ

ČIŽMÁROVÁ, Libuše

2018 „Lidové léčitelky, bohyně“; in Stanislava Kloferová – Milena Šípková (eds.), *Život ve slovech, slova v životě* (Praha: NLN), s. 74–78

GEBAUER, Jan

1963 *Historická mluvnice jazyka českého*, Díl 1, Hláskosloví; 2. vyd. (Praha: Nakladatelství Československé Akademie věd)

JUNGSMANN, Josef

1989 *Slovník česko-německý*, Díl I., A–J; 2. vyd. (Praha: Academia)

KUBÍN, Josef Štefan

1913 *Lidomluva Čechů kladských* (Praha: Nákladem České akademie císaře Františka Josefa pro vědy, slovesnost a umění)

PSJČ

„Příruční slovník jazyka českého“; <https://bara.ujc.cas.cz/psjc/> [přístup 20. 3. 2021]

REJZEK, Jiří

2015 *Český etymologický slovník*; 3. vyd. (Praha: Leda)

„Slovník afixů užívaných v češtině“

<http://www.slovníkafixu.cz/> [přístup 26. 5. 2021]

2004 *Słownik gwar polskich* (Kraków: Instytut Języka Polskiego – PAN)

SNČJ

„Slovník nářečí českého jazyka“; <https://sncj.ujc.cas.cz/> [přístup 10. 3. 2021]

1994 *Slovník slovenských nářečí I, A–K* (Bratislava: VEDA)

SSČ

2005 *Slovník spisovné češtiny pro školu a veřejnost*; 4. vyd. (Praha: Academia)

SSJČ

„Slovník spisovného jazyka českého“; <https://ssjc.ujc.cas.cz/> [přístup 20. 3. 2021]

VW

„Vokabulář webový“; <https://vokabular.ujc.cas.cz/> [přístup 25. 3. 2021]